ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Radana Malíka a soudkyň JUDr. Barbary Pořízkové a Mgr. Daniely Zemanové v právní věci **žalobce: F. T.**, zast. JUDr. Jiřím Vlasákem, advokátem se sídlem Nám. Republiky 2, Plzeň, proti **žalovanému: Krajský úřad Plzeňského kraje**, se sídlem Škroupova 18, Plzeň, **za účasti osob zúčastněných na řízení: I) František Turek spol. s r.o. Dolní Lukavice**, se sídlem Dolní Lukavice 69, a **II) J. T.**, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 9. 1. 2013, č. j. ŽP/9814/12, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Plzni ze dne 9. 12. 2015, č. j. 30 A 20/2013 - 116,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá**.

II. Žádný z účastníků **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.

III. Osoby zúčastněné na řízení I) a II) **nemají právo** na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

[1] Vodoprávní úřad zjistil, že došlo k zabetonování otvoru v boku náhonu, kterým dříve proudila voda do kanálu pod budovou stojící vedle vodního toku. Na uvedené zjištění navazovalo rozhodnutí Městského úřadu Přeštice, odboru životního prostředí (dále jen „městský úřad"), ze dne 27. 9. 2012, č. j. OŽP-STP/21796/2012, které obsahovalo čtyři výroky následujícího obsahu:

- Ve výroku I. bylo žalobci (dále jen „stěžovatel") a osobě zúčastněné na řízení II) jako stavebníkům nařízeno odstranění nepovolené stavby – stavební úpravy otvoru v boku náhonu o rozměrech 30 × 60 cm. Daným výrokem jim byly současně stanoveny podmínky pro odstranění stavby, přičemž jako 4. podmínka bylo uvedeno: „*Proti vnikání odpadů do odpadní trouby bude obnovený otvor zabezpečen osazením kovové mříže v profilaci jemných česel MVE* [tj. malé vodní elektrárny,

poznámka NSS] *František Turek spol. s r. o. tak, aby nebyl poškozován bok náhonu* [...] *a nebylo bráněno průtoku vody skrze otvor.*“

- Výrokem II. byla stavebníkům uložena povinnost nahradit náklady řízení ve výši 1 000 Kč.
- Výrokem III. bylo vlastníkovi sousedních pozemků, tj. osobě zúčastněné na řízení I), nařízeno „*umožnit provedení prací k odstranění stavby ze svých pozemků a staveb a strpět vytvoření podmínek pro provedení stavby zejména přístup ke stavbě na pozemku st. p. 116/1 v katastrálním území Dolní Lukavice.*“
- Výrokem IV. správní orgán zamítl námitky stěžovatele.

[2] Proti uvedenému rozhodnutí se odvolal stěžovatel a osoba zúčastněná na řízení I). Odvolání stěžovatele žalovaný vyhodnotil jako opožděné a k odvolání osoby zúčastěné na řízení I) změnil rozhodnutí městského úřadu. Konkrétně zrušil podmínku 4. ve výroku I. a výrok III. prvostupňového rozhodnutí, ve zbytku rozhodnutí potvrdil.

[3] Stěžovatel podal proti rozhodnutí o odvolání žalobu, kterou Krajský soud v Plzni (dále jen „krajský soud“) zamítl. Poukázal na to, že rozsah přezkumu byl vymezen v bodech [29], [30] a [32] rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 7. 2015, č. j. 9 As 293/2014 - 45, dostupném z www.nssoud.cz. Věcně vypořádat je dle tohoto rozsudku možné jen žalobní námitky směřující proti výroku III. rozhodnutí žalovaného.

[4] Krajský soud vyhodnotil, že alespoň implicitně se výroku III. rozhodnutí městského úřadu týkají žalobní námitky v bodech V.1 a V.2 žaloby. Dle žalobní námitky v bodu V.1 žaloby nebyl v odvolacím řízení možný postup, který zvolil žalovaný, jelikož tím byl porušen § 90 odst. 1 písm. c) zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“). S tím se krajský soud neztotožnil, jelikož stěžovatelem prezentovaná hrozící majetková újma není nikterak spojena s eliminací možnosti provést nařízené práce z pozemků a staveb osoby zúčastněné na řízení I).

[5] Důvodnou krajský soud neshledal ani žalobní námitku v bodu V.2 žaloby, dle níž byl porušen § 68 odst. 3 správního řádu určující obsah odůvodnění správního rozhodnutí. Stěžovatel v daném žalobním bodu tvrdil, že rozhodnutí správního orgánu prvního stupně neobsahuje náležitosti správního rozhodnutí, které musí dle § 68 odst. 3 správního řádu obsahovat, a že žalovaný se s prvoinstančním rozhodnutím ztotožnil, což činí jeho rozhodnutí stejně nezákonným. Krajský soud zrekapituloval příslušné části odůvodnění správních rozhodnutí, které se týkaly rozhodování o možnosti odstranění stavby z pozemků a staveb osoby zúčastněné na řízení I). S odkazem na shrnutou část odůvodnění rozhodnutí správních orgán krajský soud konstatoval, že nebyl porušen § 68 odst. 3 správního řádu.

[6] Krajský soud žalobu vyhodnotil jako nedůvodnou, proto ji zamítl dle § 78 odst. 7 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“).

II. Obsah kasační stížnosti

[7] V kasační stížnosti stěžovatel namítl, že rozhodnutí žalovaného stejně jako rozhodnutí městského úřadu jsou nezákonná a nepřezkoumatelná.

[8] Správní orgán má postupovat tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu, který je nezbytný pro soulad jeho úkonu s požadavky uvedenými ve správním řádu. Tak správní orgány nepostupovaly, k ověření svého názoru si stěžovatel opatřil znalecký posudek, který přikládá k důkazu.

[9] Za zásadní pochybení stěžovatel považuje nesprávnost samotného posouzení otvoru ve zdi. Správní orgány jej zcela nesprávně považují za součást vodního díla a tvrdí, že jeho zabetonováním došlo ke stavební úpravě, která vyžaduje opatření stavebního úřadu. Stavební úprava je definována jako změna dokončení stavby, při které se zachovává vnější půdorysné i výškové ohraničení stavby. Z toho je dle stěžovatele patrné, že úvahy správního orgánu jsou v rozporu se zákonem. V dané souvislosti předložil stěžovatel znalecký posudek, který konstatuje havarijní stav nemovitosti.

[10] Posouzení otvoru ve zdi jako vodního díla považuje stěžovatel za evidentní nesprávnost, jelikož tímto otvorem nebyla nikdy přiváděna voda k malé vodní elektrárně František Turek. Argument o tom, že otvor je vyznačen v návrhu nového manipulačního řádu malé vodní elektrárny František Turek, je nepravdivý. Jalový kanál není vlastnictvím osoby zúčastněné na řízení I) a správnímu orgánu k tomu byly předloženy příslušné dokumenty.

[11] Za zcela absurdní považuje stěžovatel vypořádání s námitkou č. 1, k níž správní orgán uvádí, že neřešil zeď pilnice, ale stavební úpravy stavebního díla. Za absurdní považuje rovněž vypořádání námitky č. 3, otvor byl zbudován v roce 1994 na pokyn tehdejšího vlastníka, jímž byl otec stěžovatele. Správní orgány měly i znalecký posudek, který stáří otvoru odhadoval na 15 let, a vyjádření osoby zúčastněné na řízení I). Vybouráním otvoru byl vyřešen problém s odpadky, které jinak nesmí být po zachycení vraceny do vodního toku.

[12] Stěžovatel uvedl, že zřízení otvoru představovalo nepovolenou stavbu, navíc zřízenou k nezákonnému účelu. Stěžovatel se poté, co mu jeho otec v roce 1998 daroval budovu pilnice, bezúspěšně snažil dosáhnout, aby osoba zúčastněná na řízení I) otvor zaslepila. S ohledem na hrozící devastaci svého majetku proto otvor zaslepil sám.

[13] Stěžovatel navrhl, aby Nejvyšší správní soud napadený rozsudek krajského soudu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení. Současně navrhl, aby kasační stížnosti byl přiznán odkladný účinek.

III. Vyjádření žalovaného

[14] Ve svém vyjádření žalovaný odkázal na napadený rozsudek, své rozhodnutí a vyjádření, která ve věci učinil v minulosti. Navrhl, aby Nejvyšší správní soud kasační stížnost zamítl.

IV. Právní hodnocení Nejvyššího správního soudu

[15] Nejvyšší správní soud nejprve posoudil formální náležitosti kasační stížnosti a konstatoval, že kasační stížnost je podána osobou k tomu oprávněnou, je podána včas, jde o rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost přípustná, stěžovatel je v řízení o kasační stížnosti zastoupen advokátem. Důvod kasační stížnosti odpovídá důvodu podle § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. Zdejší soud přezkoumal napadený rozsudek krajského soudu v rozsahu kasační stížnosti a v rámci uplatněných důvodů, zároveň zkoumal, zda netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.). Přitom dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

[16] V nynější věci Nejvyšší správní soud již vydal rozsudek ze dne 23. 7. 2015, č. j. 9 As 293/2014 - 45, kde v bodě [27] poukázal na subsidiaritu ochrany, kterou poskytují soudy ve správním soudnictví. Dále zde uvedl: „*Stěžovateli byla dána plná možnost hájit svá práva před správními orgány. Vlastním vinou stěžovatel nepodal odvolání včas, o svá práva se tak dostatečně nezasazoval a zdejší soud pak nevidí důvod, proč by měl za takové situace stěžovatel těžit z toho, že včasné odvolání podal jiný účastník, který podáním odvolání hodlal hájit své odlišné zájmy. Nejvyšší správní soud tak souhlasí s krajským soudem, že stěžovatel mohl v žalobě vedle námitek brojících proti závěru o opožděnosti jeho odvolání dále důvodně uplatnit jen námitky, kterými se bránil proti změně prvostupňového správního rozhodnutí, k níž došlo k odvolání osoby zúčastněné na řízení I) k újmě jeho práv.*“ Nejvyšší správní soud pak v citovaném rozsudku vyhodnotil, že k újmě stěžovatelových práv bylo v odvolacím řízení prvostupňové správní rozhodnutí změněno jen tím, že byl zrušen jeho výrok III., jímž bylo osobě zúčastněné na řízení I) nařízeno „*umožnit provedení prací k odstranění stavby ze svých pozemků a staveb a strpět vytvoření podmínek pro provedení stavby zejména přístup ke stavbě na pozemku st. p. 116/1 v katastrálním území Dolní Lukavice.*“

[17] Vzhledem k tomu, že stěžovatel v žalobě nijak nezpochybňoval, že své odvolání podal opožděně, mělo význam zabývat se jen žalobními námitkami, které měly vztah ke zrušení výroku III. prvostupňového správního rozhodnutí. V citovaném rozsudku sp. zn. 9 As 293/2014 Nejvyšší správní soud zavázal krajský soud, aby vyhodnotil, které žalobní námitky mají vztah ke zrušení tohoto výroku, a aby věcně vypořádal žalobní námitky, jež uvedený vztah mají. V podrobnostech lze odkázat na odůvodnění rozsudku ze dne 23. 7. 2015, č. j. 9 As 293/2014 - 45, který je znám oběma stranám i osobám zúčastněným na řízení.

[18] Na tomto místě lze důsledky právního názoru v citovaném rozsudku sp. zn. 9 As 293/2014 shrnout tak, že stěžovatel se mohl žalobními námitkami proti rozhodnutí žalovaného bránit proti zrušení výroku III. prvostupňového správního rozhodnutí. Nemohl však již úspěšně napadat jiné důsledky, k nimž vedlo prvostupňové rozhodnutí ve spojení s rozhodnutím o odvolání (tj. nebylo možné např. úspěšně zpochybňovat uložení povinnosti obnovit otvor ve zdi).

[19] V nynější kasační stížnosti stěžovatel uplatnil kasační námitku nepřezkoumatelnosti správních rozhodnutí, a to jak rozhodnutí o odvolání, tak prvostupňového správního rozhodnutí. Tím, zda byla správní rozhodnutí řádně odůvodněna, se krajský soud ve svém rozsudku zabýval na základě námitky uvedené v části V.2 žaloby. Nejvyšší správní soud přitom konstatuje, že otázku řádného odůvodnění lze jednoznačně vztáhnout i ke zrušení

výroku III. prvostupňového správního rozhodnutí. Krajský soud proto postupoval správně, když prověřoval, zda žalovaný uvedl dostatečné odůvodnění, které se týkalo zrušení výroku III. prvostupňového správního rozhodnutí, kde bylo osobě zúčastněné na řízení uloženo umožnit provedení odstranění stavby ze svých pozemků a staveb.

[20] Nejvyšší správní soud přitom souhlasí s krajským soudem, že z hlediska přezkoumatelnosti odůvodnění uvedené otázky rozhodnutí žalovaného netrpí deficity. Žalovaný v rozhodnutí o odvolání uvedl svůj výklad § 141 odst. 1 zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „stavební zákon“). Žalovaný srozumitelným způsobem objasnil svůj náhled, že podmínkou pro to, aby těm, kteří mají vlastnická nebo jiná věcná práva k sousedním pozemkům či stavbám na nich, mohlo být uloženo, aby umožnili provedení prací ze svých pozemků nebo staveb, je kromě nemožnosti dospět mezi zúčastněnými osobami k dohodě též to, aby provedení prací nebylo možné jinak než ze sousedních pozemků či staveb. Žalovaný pak poukázal, že ve správním spise není žádný doklad o tom, že by obnovení otvoru nebylo možno provést bez využití pozemků či staveb osoby zúčastněné na řízení I). Namítal-li stěžovatel současně, že nebyl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, zdejší soud konstatuje, že již samotný žalovaný v rozhodnutí o odvolání konstatoval nedostatečné zjištění skutkového stavu ve vztahu k výroku III. rozhodnutí městského úřadu [nedostatek dokladů ve spise o tom, že otvor není možné obnovit bez využití nemovitostí ve vlastnictví osoby zúčastněné na řízení I)], což vedlo ke zrušení uvedeného výroku. Tvrzení, že nebyl dostatečně zjištěn skutkový stav, tak není schopno zpochybnit rozhodnutí o odvolání ve vztahu ke zrušení výroku III. prvostupňového správního rozhodnutí. Zdejší soud se ztotožnil s krajským soudem, že rozhodnutí žalovaného obsahuje dostatečné vylíčení právního hodnocení, nelze proto hovořit o jeho nepřezkoumatelnosti.

[21] Vzhledem k tomu, že výrok III. prvostupňového správního rozhodnutí byl zrušen již žalovaným v odvolacím řízení, je poněkud nadbytečné, aby se Nejvyšší správní soud zabýval tím, zda zrušený výrok prvostupňového správního rozhodnutí, který nikdy nenabyl právní moci, byl městským úřadem přezkoumatelně odůvodněn. Ve vztahu k přezkoumatelnosti má význam pouze zhodnotit, zda žalovaný řádně odůvodnil, proč výrok III. prvostupňového správního rozhodnutí zrušil. Prvostupňové správní rozhodnutí a rozhodnutí o odvolání tvoří jeden celek. To v nynější věci znamená, že výsledkem rozhodování na úrovni správních orgánů bylo, že osoba zúčastněná na řízení I) nemá povinnost umožnit stěžovateli obnovení otvoru z jejích pozemků a staveb. Odůvodnit pak bylo s ohledem na okolnosti nynějšího případu (zrušení výroku III. žalovaným) třeba to, proč uvedenou povinnost osoba zúčastněná na řízení I) nemá, jelikož ve výsledku taková povinnost uložena nebyla. Zmíněné odůvodnění je pak uvedeno v rozhodnutí žalovaného, z povahy věci nemohlo být uvedeno v rozhodnutí městského úřadu, které obsahovalo výrok III., který byl až žalovaným zrušen.

[22] Nejvyšší správní soud neshledal důvod k provedení důkazu znaleckým posudkem, který stěžovatel navrhl. Stěžovatel znalecký posudek navrhl k prokázání skutečností, z nichž dle jeho názoru vyplývá, že správní orgány nepostupovaly v souladu s požadavkem, aby byl zjištěn skutkový stav, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu nezbytném pro soulad jeho rozhodnutí se zákonem. Zdejší soud k tomu v prvé řadě konstatuje, že hodnocení, zda byl skutkový stav zjištěn dostatečně z hlediska

zákonných požadavků, je otázkou právní, jejíž hodnocení přísluší soudům. Znalecký posudek se navíc vůbec nevyjadřuje k možnosti či nemožnosti obnovit otvor ze staveb či pozemků osoby zúčastněné na řízení I), což by mělo vztah ke zrušení výroku III. rozhodnutí městského úřadu. Stěžovatel ostatně ani v důkazním návrhu výslovně neuvedl, že by se znalecký posudek měl vyjadřovat k obnovování otvoru ze staveb či pozemků osoby zúčastněné na řízení I). Jak již Nejvyšší správní soud uvedl v předešlém rozsudku sp. zn. 9 As 293/2014 vydaném v nynější věci, stěžovatel mohl důvodně uplatnit jen námitky, které se týkají zrušení výroku III. prvostupňového správního rozhodnutí. K objasnění okolností týkajících se zrušení uvedeného výroku však znalecký posudek nic nevypovídá, nebylo jej proto třeba provést.

[23] V kasační stížnosti stěžovatel uplatnil i další kasační námitky, kterými brojí proti rozhodnutí správních orgánů, jde o námitky, které se shodují (v naprosté většině doslovně) s námitkami, které byly uvedeny v bodu V.3 žaloby ke krajskému soudu. Nejvyšší správní soud konstatuje, že takové námitky nemíří proti rozhodovacím důvodům krajského soudu.

[24] Jak již bylo uvedeno výše (body [16] a [17]), krajský soud byl Nejvyšším správním soudem zavázán, aby v žalobě identifikoval námitky, které mají vztah ke zrušení výroku III. prvostupňového správního rozhodnutí, a aby takové námitky vypořádal. Tomu krajský soud dostál, přičemž v nyní napadeném rozsudku uvedl, že takové námitky byly obsaženy v bodech V.1 a V.2 žaloby, a těmi se věcně zabýval. Z napadeného rozsudku je tak jasně patrno, že námitky v bodu V.3 žaloby nepovažoval za námitky, které mají vztah ke zrušení výroku III. prvostupňového správního rozhodnutí, a proto se jimi nezabýval z důvodů, na které poukázal výše citovaný rozsudek Nejvyššího správního soudu sp. zn. 9 As 293/2014. Z pouhého převzetí námitek z bodu V.3 žaloby do kasační stížnosti není patrné, proč stěžovatel nesouhlasí se závěrem krajského soudu, že v bodě V.3 žaloby nebyly námitky, které mají vztah ke zrušení výroku III. prvostupňového správního rozhodnutí.

[25] Nejvyšší správní soud není povinen ani oprávněn za stěžovatele domýšlet kasační námitky, tím by vybočil z role nestranného rozhodce sporu. Úkolem zdejšího soudu je řádně uplatněné námitky posoudit, nikoli je spoluvytvářet. Opačným postupem by žalovanému znemožnil podat relevantní procesní obranu a osobám zúčastněným na řízení I) a II) by znemožnil uplatnění jejich procesních práv. Nejvyšší správní soud tak mohl jen ověřit, zda mezi námitkami, které stěžovatel převzal do kasační stížnosti z bodu V.3 žaloby, jsou námitky, o nichž je na první pohled bez nutnosti bližší argumentace ze strany stěžovatele patrné, že mají vztah ke zrušení výroku III. prvostupňového správního rozhodnutí. Takové námitky zde ale nenalezl.

[26] Konkrétně stěžovatel namítl nesprávné posouzení otvoru ve zdi jako vodního díla či jako součásti vodního díla nesprávné posouzení úpravy otvoru jako stavební úpravy. Poukázal rovněž na likvidační důsledky znovuobnovení otvoru. Dále rozporoval tvrzení o tom, že otvor ve zdi je vyznačen v manipulačním řádu. Vyjadřoval se zde k otázce vlastnictví stavby, na které provedl stavební úpravy. Posléze namítl, že ve správním řízení při vypořádání námitky č. 1 správní orgány oddělují otvor ve zdi od zdi samotné. K vypořádání námitky č. 3 ve správním řízení stěžovatel namítl, že ve spise jsou založeny důkazy o tom, že předmětný otvor ve zdi v minulosti neexistoval a že důvodem jeho probourání byla možnost prostrkávání odpadků. Namítl též, že správní orgány přisuzují

údajné stavbě více účelů bez ohledu na její reálný účel. Nejvyšší správní soud konstatuje, že na první pohled bez bližšího odůvodnění, které stěžovatel neposkytl, není patrné, že by cokoli z právě rekapitulované stěžovatelovy argumentace mělo svědčit o tom, že žalovaný pochybil, když z výrokové části prvostupňového rozhodnutí odstranil výrok, který stěžovateli měl umožnit otvor ve zdi obnovit z pozemků a staveb ve vlastnictví osoby zúčastněné na řízení I).

[27] Nejvyšší správní soud považuje za vhodné opětovně zdůraznit, že již v rozsudku sp. zn. 9 As 293/2014 objasnil, že zmeškáním odvolací lhůty a podáním opožděného odvolání se stěžovatel sám připravil o možnost nechat v rámci správního soudnictví věcně přezkoumat, zda bylo uložení povinnosti obnovit otvor ve zdi v souladu se zákonem. Stěžovatel se však v nynější věci před krajským soudem mohl domáhat přezkumu hodnocení, zda mu mělo být umožněno svou povinnost obnovit otvor splnit i z pozemků a staveb náležejících osobě zúčastněné na řízení I). Nemohl ale důvodně polemizovat se samotnou povinností otvor obnovit, což se jeví být podstatou námitek shrnutých v bodě [26] shora. Těmito námitkami se zdejší soud nezabýval věcně z toho důvodu, že se stěžovateli v řízení o kasační stížnosti nepodařilo vyvrátit závěr krajského soudu, že se takovými námitkami nemůže zabývat, jelikož nemají vztah ke zrušení výroku III. prvostupňového správního rozhodnutí.

[28] Nepřípustná dle § 104 odst. 3 písm. a) s. ř. s. je poslední kasační námitka, v níž stěžovatel tvrdí, že tím, že žalovaný jeho odvolání zamítl jako opožděné, ale v rozhodnutí o odvolání uvedl, že napadené rozhodnutí přezkoumal z hlediska jeho zákonnosti, otevřel možnost soudního přezkumu rozhodnutí o odvolání. Tato námitka byla Nejvyšším správním soudem vypořádána již v bodech [21] a [22] rozsudku sp. zn. 9 As 293/2014 vydaném v této věci, přičemž krajský soud v nyní napadeném rozsudku postupoval plně v souladu s tím, jak tuto námitku posoudil zdejší soud.

V. Závěr a náklady řízení

[29] Nejvyšší správní soud nepřisvědčil žádné z kasačních námitek, kasační stížnost proto není důvodná a byla dle § 110 odst. 1, věty poslední, s. ř. s. zamítnuta. O návrhu na přiznání odkladného účinku zdejší soud nerozhodoval, jelikož ve třicetidenní lhůtě pro rozhodnutí o odkladném účinku rozhodl přímo o kasační stížnosti, čímž pozbylo smyslu rozhodovat o návrhu na přiznání odkladného účinku.

[30] Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o § 60 odst. 1, větu první, s. ř. s., ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatel v soudním řízení úspěch neměl, proto dle uvedených ustanovení nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému, který by jinak měl právo na náhradu nákladů řízení, nevznikly v řízení náklady, které by překračovaly jeho běžnou úřední činnost.

[31] Dle § 60 odst. 5 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. mají osoby zúčastněné na řízení právo na náhradu jen těch nákladů, které jim vznikly v souvislosti s plněním povinnosti, kterou jim soud uložil. Žádnou takovou povinnost Nejvyšší správní soud osobám zúčastněným na řízení neuložil, nemají proto právo na náhradu nákladů řízení.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 4. února 2016

JUDr. Radan Malík
předseda senátu